

[Frede Nielsen.]

Eksempel paa, hvor hurtigt og radikalt en verdenspolitisk Magtforskydning kan finde Sted: I Løbet af 15 Aar blev Springet gjort fra det dybe Nederlag til Stillingen som Verdens stærkeste Militærmagt. Og jeg vil gerne understrege, at hvor haard Tysklands Skæbne end er i Dag, har vi at regne med en Kendsgerning, som altid maa staa levende for os: Der vil altid Syd for os, Nabo til os, være Tale om en samlet tysk Blok paa 60—70 Millioner Mennesker. Det Opgør, vi nu er inde i, og som dette Lovforslag skal tjene, retter sig ikke mod Tyskland og det tyske Folk som saadant, det er et indre dansk retsligt Opgør, som et kommende Tyskland med en forhaabentlig genvakt Sans for Ret og Rimelighed ikke vil kunne have det mindste imod.

Danmark er en Retsstat. En Retsstat, der ikke vil sætte al sin Styrke ind paa at opretholde Respekten for sin Retsorden, er der noget galt med. Hvis Danmark kun reagerede ganske svagt over for de Forbrydelser, som vi nu lovgiver om, og som i saa høj Grad ogsaa angaar Mindretallet, vilde hele Verden se det som Udtryk for noget vejt og slapt og selvopgivende, man vilde føle sig sikker paa, at der var noget moralsk raadent i det danske Folk. Men saadan er det heldigvis ikke. Danmark reagerer kraftigt og konsekvent, det danske Folks Retsbevidsthed er saa stærk og levende som nogen Sinde.

Brorsen: Vi kan sikkert alle underskrive de alvorlige Ord, der lød for et Øjeblik siden fra det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Jeg har som en af de ældste siddet mange Aar her i den danske Rigsdag, og jeg mindes ikke, der har været et Lovforslag, der har givet mig saa mange Kvaler som netop dette. Og saadan gaar det sikkert os alle, efter at vi har gennemlæst Lovforslaget den ene Gang efter den anden. Streng skal denne Lov være, derom er vi alle enige, men den skal ogsaa være retfærdig, og dette er ikke mindst betonet af den højtærede Justitsminister. Da det er en Lov, som man om Menneskealdre, ja, jeg havde nær sagt om Aarhundreder, vil vende tilbage til, er det af den mest afgørende Betydning, at vi ikke tager fejl med Hensyn til vor Bedømmelse af de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Det skulde nødig være saadan, at vi bagefter fortryder et eller andet af det, som vi nu i Dag eller i Morgen staar over for at skulle vedtage.

Jeg for mit Vedkommende anerkender i høj Grad det Arbejde, Udvalget har gjort. Det forekommer mig nemlig, at Lovforslaget gennem de af Udvalget foreslaaede Ændringer bliver bedre, end det er i sin oprindelige Form. Og jeg vil — idet jeg skal holde mig til et Par ganske enkelte Ting — navnlig anerkende Ændringen til § 1 og Ændringen til § 10, der handler om de frivillige.

Der staar i Ændringsforslaget til § 10 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse det første Stykke —:

„Den, der har hvervet eller ladet sig hverve til tysk Krigstjeneste, straffes med Fængsel. Hvor særlige Hensyn gør sig gældende, kan der finde Strafnedsættelse Sted, og under ganske særlige Omstændigheder kan Tiltale undlades.“

Men der staar i Betænkningen:

„Udvalget skal herved udtale, at Tiltale kun bør undlades, naar det drejer sig om Personer, som var under 18 Aar, da de indtraadte i tysk Krigstjeneste, og som paa Grund af Umodenhed ikke kan antages at have haft Forstaaelse af Handlingens Strafværdighed.“

Nu vil jeg haabe, at man kan holde sig til Ændringsforslaget, til Lovens Ord, og ikke til hvad der staar i Betænkningen, for det, der staar i Betænkningen, forekommer mig at være alt for kategorisk. Naar vi vil paakalde Retfærdigheden, maa vi huske paa, at man ikke alene fra de forskellige Regeringers Side, vi har haft under Besættelsen, men ogsaa fra de fem samarbejdende Partiers Side allerede saa tidligt som i 1941 — det er altsaa 4 Aar siden — gav Tilladelse til, at disse frivillige kunde rejse uden for Landets Grænser, og vi vidste, at det enten vilde blive i finsk eller i tysk Krigstjeneste.

Hvorfor gjorde vi det? Det var naturligvis for at undgaa noget værre, for at undgaa det værste, for at undgaa paa det Tidspunkt at kaste os ud i Katastrofen. Det, man kunde frygte netop over for den Modstand, vi havde her i Landet, ja, det var jo alt: de kunde knuse os, hvad Øjeblik det skulde være, og de kunde — og det laa egentlig nær for —, hvis der kom en Konflikt paa det Tidspunkt, have foretaget en Tvangsudskrivning, om ikke til Soldatertjeneste, saa i hvert Fald til Arbejdstjeneste — maa ske ogsaa til det første. Det var saadanne Ting, vi i Ministeriet og Rigsdagen maatte overveje, og derfor mente vi, at de frivillige var en Lynafleder, saaledes at vi ikke paa det Tidspunkt, hvor vi var aldeles uforbe-